

ten ikke var stadfæstet, og at han for sit personlige Vedkommende ikke vilde gaa ind paa at stadfæste Sundhedsvedtagter, hvori der stod saadanne Forbud — saaledes har jeg opfattet den ærede Justitsministers Udtalelse. Men den ærede Justitsminister er lige saa lidt som noget Andet i Verden evig, og hvis vi fik en anden Justitsminister, og der da var en Borgmester eller en Anden, som staar i Spidsen for de Sager, der var i Stand til at faae en Sundhedsvedtagt frettet op, sendt til Justitsministeriet og stadfæstet, vilde han være i Stand til ad den Vej at indføre de Slagtehusse, som man ikke kunde faae gennem Loven. — Derfor forekommer det mig, at den Ændring, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds anbefalede at tage op her i Folkethinget og at faae ind i Loven, vilde jeg ogsaa være grumme glad ved. Den lyder saaledes: „Under almindelige Sundhedsforhold maa der ikke i Sundhedsvedtagterne gives andre Bestemmelser om Kontrolten med det Kjøb, der indføres til Salg i Kjøbstæberne, end dem, der indholdes i nærværende Lov“. Naar der nu i nærværende Lov intet Paabud findes om Slagtehusse, da bør det ikke være muligt hverken for noget Sundhedsraad i en Kjøbstad at vedtage eller for nogen Justitsminister at stadfæste en Sundhedsvedtagt, der vilde bestemme det Samme som det, vi her forfaste. Det er jo muligt, at jeg har misforstaaet det ærede Medlem, men jeg har opfattet ham saaledes, at han halveis vilde have Slagtehusse, og dog vilde have § 13. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) udtalte sig igaar grumme udførligt om Straffebestemmelserne. Det tør vel antages, at, naar Justitsministeren er gaaet ind paa disse strengere Straffebestemmelser, saa har Arbejderkommissionen for saa vidt haat Skyldberet, som den har tiltraadet strenge Straffebestemmelser. Det forekommer mig, at det ærede Medlem udtalte sig saaledes, at det i alt Fald saae ud til at være hans Mening, at, hver Gang vi skulde have et saadant Lovforslag, skulde vi møde med Straffeloven under Armen og have en Paragraf revideret i den. Det tror jeg ikke er praktisk; men det vilde blive Resultatet af, hvad han udtalte sig for, da han fandt, at det ikke var heldigt at komme ind paa Bestemmelser, der gjorde, at der kom Straffebestemmelser udenfor Straffeloven, som forandrede denne. Grunden til, at Arbejderkommissionen har tiltraadet strengere Straffebestemmelser, er simpelthen den, at den har ment, at de Bedragerier, som foregaa, og det i stor Maalestof paa visse Omraader, burde straffes paa en saa estertværfelig Maade, at Straffen virkelig fik nogen Betydning, thi var der kun Tale om en lille Mulkt, og gif det da godt med Afsetningen af den forfalskede Vare, saa var Mulkten jo kun en Del af Driftsomsøstningerne. Man mente derfor, at der skulde tages saaledes fat paa de Raagjældende, at de

virkelig kunde føle det, og derved er Arbejderkommissionen maaste bleven Skyld i, at Justitsministeren er kommen med de Straffebestemmelser, som det ærede Medlem kritiserede. Jeg siger for mit Vedkommende, at der maa opstilles saadanne Straffebestemmelser, at Folk, der ved Forsalfkninger vilde bedrage deres Medlemmester, og det ikke blot for deres Penge, men ogsaa med Hensyn til deres Sundhed, skal der tages saaledes fat paa, at de ikke bagefter kunne sige: Det var jo kun en halv Snes Kroner, det kostede, og det er kun en Del af vore Driftsudgifter. Jeg er heller ikke enig med det ærede Medlem i, at vi skulde møde med Straffeloven under Armen, for at faae den revideret, hver Gang vi skulde have en saadan Bestemmelse frem. Det ærede Medlem fra Aarhus (Ingerslev) kom til i sit Foredrag at omtale en Forsalfkning paa en Maade, som jeg tror, var en Misforstaaelse eller i alt Fald ikke rigtig. Han udtalte nemlig, at Folk kunde forfalste Svedemel ved at blande det med Sand og ved at blande det med Kartoffelmel, og at saa kunde Sandet opdages, men ikke Kartoffelmellet (Ingerslev: Det har jeg aldrig sagt). Jeg troede, at det ærede Medlem mente, at en Forsalfkning med Kartoffelmel kunde ikke opdages. (Ingerslev: Paa det første Stadium!). Ja, saa ere vi fuldt enige; men jeg vil spørge: Tror det ærede Medlem, at det kan betale sig at forfalste Svedemel med Kartoffelmel, tror han, at nogen Mand vilde indlade sig derpaa? (Ingerslev: Ja.) Jeg tror det ikke efter de Priser, vi maa give for Kartoffelmellet, og det ærede Medlem, der er Landmand lige saa godt som jeg, kan dog vist ikke paasta, at Kartoffelmel er billigere end Svedemel. Naar han mener det, kunde jeg have Lust til, at han vilde følge mig noget Kartoffelmel. (Ingerslev: Jeg handler ikke med den Slags Ting). Det kan godt være muligt; men jeg tror, det er en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem tror, at Folk kunne være tjente med at forfalste Svedemel med Kartoffelmel. Det kan ikke betale sig, og saa sker det sandelig ikke, det kunne vi være ganske rolige for. Saa udtalte det ærede Medlem sig om syge Dyrs Mælk. Ja, det er ikke let at holde Kontrol med de Ting, og jeg veed godt fra et andet Sted, at det ærede Medlem har den Betragtning, som jeg for saa vidt kan tiltræde, at man ikke skal sætte et Forbud mod Noget, naar man i Forveien kan sige sig selv, at det ikke kan hærdes, thi saa slader det i Stedet for at gavne. Jeg tror nu, at det er umuligt at have det Forbud, og det forekommer mig ogsaa, at, efter den praktiske Erfaring, som det ærede Medlem maa have som Landmand, maa han sige sig selv, at det er unyttigt at have et saadant Forbud; thi naar et Kreatur er sygt, saa slaar det Mælken af, og bliver Koen syg og faar Medicin, vil det i 9 af 10 Tilfælde have til Følge,